

Първи го забелязаха младежитъ до печката. Тъ се посбутнаха съ крака и го загледаха съ нескрита подигравка.

— Нали е даскалъ, знае да чете. . .

— На прости хора ученъ даскалъ трѣбва.

И, за да сподѣлятъ подигравкитъ си, повикаха съ прѣстъ единъ отъ зяпачитъ на трупаницата.

Последниятъ, сякашъ, за да подчертае своето превъзходство надъ тѣхъ, пристжпи на прѣсти къмъ даскала и бутна книгата отдолу.

Даскалътъ, слисанъ и недоволенъ отъ изненадата, повдигна очи. Но младежътъ не се смути.

— Даскале, ти тъй и бозаджийниците ще обърнешъ на училище. . .

— Слушай, момко, — отвърна кротко на подбива му даскалътъ — както всѣкога и навсѣкжде може да се моли човѣкъ на Бога, така всѣкога и всѣкжде може да се учи. Зависи, кой какъ иска да живѣе. . . Щомъ вие сте обърнали бозаджийницата на мѣсто за убиване на времето, зашо азъ да не я обърна на мѣсто за работа?

Тия думи смутиха младежа.

— Че каква работа е пъкъ четенето! . .

— Който не знае, не може и да я разбере.

Това стигаше. Младежътъ поиска да отиде при масата на играчитъ, но, кога пристжпи къмъ нея, почувствува, че нѣщо силно го влѣче къмъ даскала. При него бѣха сж изправили сега и двамата младежи, като гладѣха нагрѣтитъ си отъ печката колѣна. Сега той го запита кротко и любопитно:

— Е, какво е туй де, дето го четешъ? . .

— Какво ли? Даскалътъ неохотно разтвори страницитъ и имъ показа. Тъ прочетоха: **Тлака въ Алтъново.**

— Тлака ли? — попитаха и тримата младежи изеднажъ. Я ни почети малко?

Намислилъ да ги чукне за по-раншното имъ държане, даскалътъ отговори:

— Четенето е работа за праздни хора. А вие не сте отъ тѣхъ. На васъ ви трѣбва времето за игра, па и за зяпане. . .

Младежитъ разбраха, на кжде му отива приказката, но не се разсърдиха; напротивъ, още повече настояха да имъ прочете нѣщо.

Даскалътъ се подчини на желанието имъ. Съ тихъ, спокоенъ гласъ, като че се боеше да не смути играчитъ, той зачете. Двамата младежи бѣха придръпнали столоветъ си, а третиятъ се бѣше обвесилъ на рамената имъ. Съ затаенъ дѣхъ и съ жадно